

Universul curiosilor

Scoala Gimnazială Nr. 1

Piatra-Neamt

NR. 33, IANUARIE, 2025

ISSN 2066 - 2947

UNIVERSUL CURIOSILOR

Nr. 33, IANUARIE 2025

DIN CUPRINS

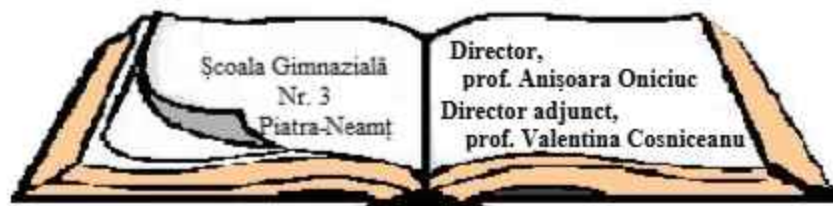
Lecția de creație	1	Debut... Curiozități despre scriitori	7
Vreau altoceva de la vacanță	1	Din perlele elevilor / profesorilor	8
O vacanță de vis	1	Concursul Național „Sanitarii pricepuți”	8
E toamnă iar!	2	Emil Racoviță	10
Toamna, anotimp feeric!	2	Despre simbolurile Crăciunului	12
Prietenia – o valoare inestimabilă	3	Să învățăm despre biodiversitate	13
Vis de decembrie	3	Micii scriitori	15
Vacanța perfectă	4	Ghicitori	32
Visul unei frunze	4	Micii poeți	33
Povestea unui fulg	5	Machete	38
Recomandări de lectură	5	English poets	40
In Memoriam ... Nichita Stănescu	6	Super MOM	44
Pastila de limbă	6	Le rêve d'une nuit d'hiver	45
		Diferențe	46

Colectivul de redacție:

prof. înv. primar, Onofrei Ciprian
prof. înv. primar, Acristinei Nadia-Daniela
prof. înv. primar, Dobria Mihaela
prof. înv. primar, Gheorghită Anca
prof. înv. primar, Nacu Oana-Andreia
prof. educație timpurie, Gheorghiu Manuela
inf. Ghiurcă Dorina

prof. Goguță Iulia-Cipriana
prof. Șerban Petronela
prof. Harabagiu Luiza
prof. Albert Ana-Brîndușa
prof. Chirilă Andreea
prof. Gavrilu Oana
prof. Pricop Iustinian

www.scoala3pn.ro

Revistă aprobată de ISJ Neamț, cf. nr. 3154 din 17. 03. 2009

Lecția de creație

Cineva spunea că talentul este darul lui Dumnezeu pentru oameni. Depinde doar ce alege fiecare să facă cu talentul său, rezultatul constituind un dar pentru Dumnezeu...

„Micii artiști” ai școlii noastre s-au gândit să ne încante din nou cu „florile gândurilor lor”. Să-i încurajăm urându-le „Mult succes!” prof. Iulia Goguță

Vreau altceva de la vacanță

Cu toții știm că vacanțele de vară înseamnă excursii, relaxare, întâlniri cu prietenii și distracție.

De multă vreme mi-am propus să mai adaug ceva la toate acestea, o pasiune inedită, pentru care abia așteptam să-mi găsesc timp: lectura unor romane în limba lor de origine, limba engleză. M-am înarmat cu cinci volume pe care le ochisem de ceva vreme. Prietena mea de nădejde, *Editura Libris*, mi-a fost de mare ajutor și mi-a trimis direct la domiciliu cărțile dorite.

Primul meu roman scris în limba engleză... L-am deschis emoționat. Avea un titlu care părea special conceput pentru mine: „The war that saved my life”, în traducere, „Războiul care mi-a salvat viața”. Mi-a plăcut foarte mult și am înțeles că viața oricărei persoane se poate schimba în câteva clipe. Pe măsură ce citeam, simțeam că limba engleză devine atât de firească, încât pare a doua mea limbă, în care pot gândi și simți. Credeam că pofta cititului se va opri. Însă setea de lectură britanică era de nestăvil. Am început al doilea volum, intitulat „The War I Finally Won” (*Războiul care m-a învățat să trăiesc*).

Au urmat primele volume de versuri scrise în limba engleză: „Milk and Honey” (*Lapte și miere*) și „The dark between stars” (*Întunericul dintre stele*). Recomand aceste cărți oamenilor sensibili și celor care trec prin momente speciale, dar și celor care au nevoie de ajutor moral. Pe mine m-au ajutat aceste cărți la formarea unui psihic puternic și voi reveni la ele ori de câte ori voi simți nevoia.

Vă îndemn pe toți să citiți cărți într-o limbă străină, deoarece aceasta este o provocare care vă va ajuta să vă perfecționați comunicarea, să vă simțiți diferiți și să aveți o vacanță de neuitat!

Elevul **Postolică Andrei**, clasa a VII-a A

O vacanță de vis

Razele aurii ale soarelui cald, de început de iunie, mă trezesc cu voieșie de dimineață. Privesc pe fereastră și observ cum munții cenușii își întind fâșia de fum plumburiu pe zarea cerului senin. Atmosfera de vacanță și-a făcut apariția, căldura a pus stăpânire peste plaiurile noastre, gingașele păsări ne încântă cu ciripitul și zborul lor plin de grație. Cerul de un albastru infinit, împrăstie norii întunecați, iar vântul poartă pe aripile lui calde mireasma florilor multicolore.

A sosit și ultima zi din acest an școlar, o zi plină de emoții, dar și tristețe! Îmbrăcat în uniformă, cum îi stă bine oricărui elev, mergeam nostalgic spre școală, depănând amintiri din acest an. Inițial mi-a fost teamă, fiind nou printre colegii mei, însă, pe parcurs am constatat că am cei mai buni profesori, iar colegii sunt grozavi! Au mai fost și momente neplăcute, însă compensează cu cele frumoase.

Ajuns în curtea școlii, m-am îndreptat, cu pași repezi, către locul unde erau situați colegii și doamna dirigintă, pe care am îmbrățișat-o, încercând să ascund emoțiile ce mă copleșiseră. Urma să înceapă festivitatea de premiere, o clipă mult așteptată. La un moment dat, doamna director a invitat-o pe doamna dirigintă să numească elevii premianți din clasa noastră. Inima îmi bătea cu putere, însă, în momentul când mi-am auzit numele și premiul obținut, m-am liniștit! Mi se părea că tot Universul îmi zâmbea, planetele dansau cu grație în jurul soarelui, iar norii pluteau visători! Îmi era răsplătit efortul întregului an, însă, gândindu-mă mai bine, meritul era și al profesorilor mei, care sunt de-a dreptul magnifici și cărora le sunt profund recunoscător. Am mers cu toții în sala de clasă, unde am împărtășit ideile și planurile pe care le făcusem pentru vacanță, luându-ne „Rămas bun!” pentru o scurtă perioadă. Nu îmi făcusem prea multe planuri, nici nu știam cum îmi voi petrece vacanța, eram convins că va fi o vacanță pe cinste.

Îmi era dor de mare, de sunetul ei fermecător, de soarele care își trimite razele în valurile ei, făcând-o să strălucească în diferite nuanțe. Am plecat spre mare, împreună cu mama, care era la fel de nerăbdătoare.

Valurile mării mă invitau să îmi răcoresc corpul înfierbântat de razele fierbinții ale soarelui. În apă înotau mii de pești, iar pescărușii zburau gingaș deasupra mării. Seara admiram apusul, care părea că se scufundă în adâncul mării, iar dimineața priveam răsăritul soarelui, care, după o baie răcoritoare, ieșea grațios din mare.

După această minunată vacanță, m-am îndreptat către casa bunicii, unde așteptam cu nerăbdare să ajung. La bunica am redescoperit frumusețea naturii și liniștea satului. Cea mai mare parte a timpului o petreceam cu prietenii mei, făcând uneori și câte-o poznă. Atmosfera de la sat îmi amintea de Ion Creangă și de năzdrăvăniile lui din „Amintiri din copilărie”. În fiecare seară, bunica îmi spunea povești sub cerul înstelat. Greierii cântau însoțind atmosfera de basm, iar motanul torcea liniștit pe picioarele mele.

Cu câteva săptămâni înainte să încep următorul an școlar, m-am întors acasă, cu multe amintiri frumoase în bagaj, dornic să încep clasa a VI-a.

În opinia mea, vacanța de vară este o perioadă de relaxare, un timp prețios de care trebuie să ne bucurăm în fiecare clipă, o perioadă în care putem să descoperim noi țărâmură, care vor deveni bogate surse de inspirație pentru viitor. Să ne bucurăm de apele limpezi, de munții maiestuoși pe care îi avem de lucrurile simple și frumoase ale vieții!

Elevul **Cruțeru Luca-Andrei**, clasa a VI-a A

E toamnă iar!

O nouă toamnă a început. Poate părea ca cea de anul trecut, de acum doi ani, ca o toamnă din totdeauna... Dar eu simt că ceva va fi diferit...

Aceleași frunze multicolore au umplut străzile, ca niște monede de aur, hotărâte să-i îmbogățească pe toți. Nu material! Sufletește! Aceleași miresme de toamnă, un soare mai rușinat, ascuns după nori cenușii, vechea ploaie domoală, întregesc tabloul de toamnă care-mi pare cunoscut.

Totuși, în mine se naște o toamnă necunoscută, care mă îndeamnă s-o privesc ca pe un anotimp nou. E toamna copilăriei mele! Simt cum se stinge o etapă din viață și începe o alta, cea a adolescenței. Pentru prima dată, lacrimi de toamnă udă pământul și bat ușor la fereastra camerei mele. Ritmul tainic mă face să-mi amintesc de cele mai frumoase momente ale prunciei, dar și de visele pe care le am pentru viața care mi se deschide în față.

Iubesc toamna, nu atât pentru nostalgia ei, nici pentru colorit sau amorfie, ci, mai ales, pentru că anunță o nouă primăvară. Deși mă îndeamnă la visare, la meditație și armonie, mă obligă să-mi fac planuri de viitor, să stabilesc ce vreau de la viață, și să găsesc puterea de a-mi urma visele.

Dacă priviți toamna ca pe un anotimp în care domină schimbările din natură, veți rămâne cu amintirea unui tablou magic. Însă, dacă o priviți așa cum fac eu, ca pe un anotimp al bogăției sufletești și al roadelor bogătești adunate în minte, veți trăi bucuria timpului străbătut cu folos care are puterea de a ne pregăti pentru viitor.

Elevul **Postolică Andrei**, clasa a VII-a A

Toamna, anotimp feeric!

După o vară toridă, când noi, copiii, ne-am bucurat de surprizele vacanței, a sosit toamna.

Încă din primii ani de școală am asociat acest anotimp cu începerea cursurilor, a întâlnirii cu dascălii noștri de succes și cu toți elevii, colegi sau prieteni pe care mi i-am făcut de-a lungul timpului.

Toamna sosește cu o explozie de culori care încântă privirea, e bucuria pe care o simți atunci când, în mijlocul naturii fiind, ochiul e încântat de ceea ce vede. Frunzele copacilor, care strălucesc în bătaia soarelui, dansează în ritmul lor până ce ajung să formeze un covor multicolor. Iarba, încă verde, ne îmbie

să ne așezăm și să contemplăm întreaga operă a naturii. Soarele ne mângâie cu razele sale blânde, iar vântul adie molcom printre crengile copacilor. Parcurile sunt pline de viață, copiii, părinții, bunicii se plimbă alene pe aleile întortocheate, admirând frumusețea care îi înconjoară. Cerul de un albastru clar, este acoperit uneori de nori, iar ploaia răcoroasă udă pământul însetat, pregătind astfel, viitoarea recoltă.

E forfotă mare în grădini și livezi! E timpul ca gospodinele să-și pună la adăpost rodul muncii lor, cereale, fructe, legume, toate sunt strânse și depozitate în cămări și hambare pentru a asigura traiul iernii.

Și pădurea ne oferă ofranda ei, ciupercile care sunt atât de căutate, sunt culese cu plăcere de către doritori. Liniștea și frumusețea pădurii, precum o gazdă primitoare, ne conduc spre un tărâm de vis. Locuitorii de aici, păsările și animalele își pregătesc culcușurile și proviziile înainte de venirea iernii. E trist că păsările călătoare ne părăsesc, dar gândul că vor reveni la primăvară ne luminează sufletul.

Ziua și noaptea, ca niște surori vitrege, se dojenesc pentru că, acum, noaptea este mai lungă decât ziua. Toate anotimpurile au ceva special, însă toamna, din punctul meu de vedere, le întrece pe toate. Iubesc toamna, acest anotimp atât de bogat și variat în mirese și culori, atât de schimbător precum soarele pe cer într-o zi cu ploaie. Toamnă, anotimp bogat și frumos, îți mulțumesc pentru existența ta!

Elevul **Cruțeru Luca Andrei**, clasa a VI-a A

Prietenia – o valoare inestimabilă

Prietenia, acest cuvânt atât de simplu, dar cu o valoare inestimabilă, care ne bucură sufletul chiar și atunci când îl rostim, ar trebui să fie cât mai des pe buzele noastre.

Din punctul meu de vedere, când mă gândesc la prietenie, îmi vin în minte o avalanșă de sentimente precum iubire, respect, empatie, sinceritate, dăruire sau încredere.

Putem avea ca prieteni pe oricine sau orice ne face să ne simțim bine, fie o persoană, un obiect, o pasăre sau un animaluț. Mie, de exemplu, îmi place să cred că sunt înconjurat de prieteni, nu atât de mulți pe cât aș vrea, ci doar de prietenii adevărați!

La țară, la bunica, locuiește unul dintre prietenii mei, Tomas, un motan cu blana pufoasă și strălucitoare ca soarele arzător și ochii precum albastrul cerului senin. Lucru minunat este că suntem de aceeași vârstă și nu s-a întâmplat să ne certăm sau să ne supărăm vreodată, ba dimpotrivă. Aștept cu nerăbdare vacanțele pe care le petrec la bunica, deoarece Tomas mă întâmpină mereu în fața porții, dovada faptului că telepatia funcționează foarte bine și în cazul animalelor. Este foarte deștept și întotdeauna simte starea în care mă aflu, dacă sunt vesel îmi dă de înțeles că vrea să ne jucăm, dacă sunt supărat se așază lângă mine și începe să toarcă, ca și când mi-ar comunica ceva care să mă aline. Mă fascinează că, așa bătrân cum e, are simțurile atât de dezvoltate.

Am aflat că pisicile sunt adevărate surse de calmare a durerii, știu de la bunica. Mi-a spus că Tomas se așază la spatele ei, iar la un moment dat simte că durerile nu mai sunt atât de intense. De curând, am avut parte și eu de o asemenea experiență, atunci când, având fractură de antebraț, s-a ghemuit lângă mâna mea și am început să-l mângâi timp de câteva minute. Miracol, brațul nu mă mai durea atât de tare!

Mă bucur nespus că am un asemenea prieten și îmi doresc, ca dragul meu motan, să trăiască mult și să fie la fel de loial ca și până acum!

Este foarte important să avem prieteni, fără ei viața ar fi săracă în trăiri și experiențe. Un prieten adevărat ne înțelege, ne respectă deciziile și ne susține la bine și la greu.

În concluzie, prietenia este unul dintre cele mai frumoase sentimente omenești de care ar trebui să ne bucurăm fiecare dintre noi, potrivit afirmației lui Victor Hugo, „Prietenia înseamnă a fi frate și soră, două suflete ce se ating fără să se confunde, două degete ale aceleiași mâini”.

Elevul **Cruțeru Luca Andrei**, clasa a VI-a A

Vis de decembrie

Lumina felinarelor învăluie seara, aruncând umbre misterioase de-a lungul aleii înzăpezite. Noaptea își face loc și se întinde încet, încet să cuprindă lumea.

Imaginea măreței luni se reflectă în zăpada albă ca spuma laptelui, în timp ce aceasta stă mândră în ceruri, conversând cu bunele ei prietene, stelele.

Din cer cad maiestuos fulgii de nea, fiecare strălucind ca un Luceafăr al lumii lor. Aceștia aterizează lin lângă frații lor, acoperind totul împrejur – copacii, străzile, câmpiile și blocurile – transformând lumea într-un univers înghețat.

Pașii lini mă poartă silențios pe străzile ușor umede ale orașului. O liniște adâncă le învăluie precum răcoarea de început de decembrie învăluie mărețul cer și înaltele creste ale copacilor.

Deși mintea îmi zbura la tot felul de fantezii aiurite, mersul îmi era ferm și drumul hotărât. Eram sigură pe unde trebuia să o iau și unde ar trebui să ajung.

Traseul era unul liniștit și pustiu; niciun alt suflet rătăcitor nu mi-a ieșit în cale, lăsându-mă numai în compania îngerașilor pitici de nea care picurau ritmat din cer. Aceștia parcă îmi șopteau tainele lor, îndemnându-mă să stau la povești cu ele, dar eu eram decisă să ajung la destinație.

Am dat la o parte crengile uscate ale unui copac subțire care îmi stătea în cale și...iată-mă... Am înaintat cu pași mici, privind uimită priveliștea. Mi s-a tăiat respirația înghețată. Orașul părea scos direct dintr-o carte de basm.

Oftând, m-am așezat cu grijă pe marginea dealului care veghea deasupra orașului meu și m-am felicitat în gând pentru efortul depus în expediția aceasta. Tot furișatul și plimbarea prin îngheț au meritat ca să ajung să văd acest tablou feeric din vârful lumii.

Eleva **Mormoe Amelia Ioana**, clasa a VII-a A

Vacanța perfectă

Oare există o vacanță perfectă? La prima vedere, pare un termen relativ. Cred că, de fapt, așa și este. Depinde din al cui punct de vedere privești.

Să începem prin a defini conceptele din sintagma „o vacanță perfectă”. Conform DEX-ului cuvântul „vacanță” este definit astfel: „perioadă de odihnă acordată elevilor și studenților la sfârșitul unui semestru, trimestru sau un an școlar ori de studii”. Al doilea cuvânt, „perfect”, este explicat astfel: „adjectiv care întrunește în gradul cel mai înalt, toate calitățile cerute; desăvârșit”.

Din aceste definiții și din cele 6 vacanțe de vară pe care le-am trăit, am concluzionat că într-o vacanță perfectă, în prima lună ar trebui să te odihnești și să te distrezi cu prietenii și familia plecând în excursii, petrecând timp de calitate în parcuri sau jucând jocuri de societate. Astfel ne exersăm partea creativă, așa cum spune Ion Creangă: „Apăi, este o vorbă: dacă e copil, să se joace, dacă e cal, să tragă și dacă-i popă, să cetească”. De asemenea, să intrăm pe rețelele sociale și pe jocurile video reprezintă modurile generației noastre de a petrece timpul liber. Să nu uităm de timpul petrecut la bunici, acolo unde timpul stă în loc și poftele ne sunt satisfăcute cu mare artă.

În timpul rămas ar trebui să exersăm scrierea compunerilor, să rezolvăm exerciții gramaticale și matematice. Mie întotdeauna mi-a plăcut matematica. Este cel mai precis și mai concis mod de a exprima o idee. Un alt lucru important este să citim în fiecare zi minimum 10 pagini pentru a demonstra zicala: „Odată ce citești, vei fi liber pentru totdeauna”.

O vacanță perfectă din punctul tuturor de vedere este asemenea dragostei: așteptată cu plăcere, trăită cu bucurie și amintită cu nostalgie.

Eleva **Nistor Mara**, clasa a VI-a B

Viața unei frunze

Iarna a trecut foarte repede. Am stat numai cu gândul la când să apar iar pe ramul copacului. Ceva care m-a uimit cel mai mult a fost soarele, de pe parcursul iernii, dar și zilele călduroase. Credeam că acest anotimp trebuia să fie unul friguros și înghețat, dar m-am înșelat. Mă uit continuu la colegile mele ca să înțeleg când să ne facem apariția pe ramură. A venit momentul. Tremur de frică sau de frig, deoarece în secunda în care am ieșit din lemnul călduros, un vânt puternic îmi izbește fața. Îmi închid ochii și mă agăț și mai tare de rămurică. Curentul trece și îmi fac curaj să îmi deschid ochii. Priveliștea este mirifica. Firicelele de iarbă abia acum ies și pot zări și câteva floricele, firave încă. Insectele încă nu

le văd, dar, din câte știu, ele sosesc mai greu. Le zâmbesc prietenelor mele și continui să admir priveliștea încântătoare. Dintr-o dată, observ o femeie bătrână mergând încet, încet, spre băncuța din fața copacului nostru. Are o pungă maronie în mână, din care scoate firimituri de pâine. Le aruncă pe jos, porumbeii înfulecându-le repezător. Mă uit atentă la bătrânică. Are o față așa de senină și relaxată! Pun pariu că atunci când zâmbeste, îi apar gropițe. Îmi închid puțin ochii și ziua e deja trecută... În a doua dimineață, un cățeluș își face apariția în fața băncii, lingând firimiturile rămase de la porumbei. E atât de drăguț! Mă întreb... oare cum ar fi viața unui cățel? Tare îmi doresc să aflu, dar, din păcate, nu pot vorbi. Primăvara trece, în fiecare zi, am stat și m-am uitat la ființele care treceau prin fața copacului nostru. Trec lunile și realizez că, dintr-un mic firicel, am devenit o frunză mare, verde și vie. Conștientizez că acuși, voi începe să mă usuc. Mă cuprinde un val de tristețe știind că va trebui să cad pe solul cel rece. Sper ca urmașii mei să aibă parte de aceeași priveliște specială.

Mai trec câteva săptămâni și, când o găzuliță mică se așează pe mine, aud un „cranț” și cad pe sol. Încet, încet îmi pierd cunoștința și aștept să mă reîncarnez într-o nouă vietate, sperând că, în viața următoare, voi fi un cățel.

Eleva **Pascaru Serena**, clasa a VII-a A

Povestea unui fulg

Norișorul cel mic, mezinul familiei, își luă „Rămas bun!” de la Prințesa Toamnă. Privind cu nostalgie, o lacrimă îi căzu din colțul ochiului spre Pământ.

În căderea sa, fu atins de bagheta magică mânăuită de Crăiasa Zăpezii.

– Bine te-am găsit! Te voi transforma într-un fulg, să fii primul care vestește începutul iernii.

O mantie strălucitoare i s-a așezat pe umeri... Devenise fulgișor... Alerga vesel prin aer, jucându-se cu câteva firicele de vânt. Deodată, văzu un băiețel care stătea trist, pe o bancă din parc. Fulgișor coborî lent și se așeză pe năsucul băiețelului, care începu să râdă. El spuse plin de bucurie:

– Wow, te aștept de anul trecut! Cât mă bucur să te văd! Bine ai venit!

Crăiasa Zăpezii auzi râsetul copilului. Atunci începu să ningă ca-n povești, cu fulgi mari și jucăuși, care înveleau Pământul într-o pătură albă și pufoasă, spre marea bucurie a copiilor.

Eleva **Baciu Ingrid-Ilinca**, clasa a VII-a A

Recomandări de lectură

Dragii mei elevi, iată că a început un nou an școlar, iar dorința mea cea mai mare este să văd că citiți... Așadar, voi continua să vă recomand diverse cărți, prin lectura cărora vă veți transpune în lumea magică a acestora, dar vă veți îmbogăți atât cunoștințele, cât și vocabularul.

Vă doresc **Lectură plăcută!**

1. Despre **Alex Moldovan**, autorul seriei care o are ca personaj principal pe Olguța, știm că s-a născut la Cluj, unde locuiește și în prezent. În copilărie, când a descoperit cărțile, a fost foarte încântat și și-a propus să devină scriitor. A studiat Filosofia, are un master în teoriile artei moderne, dar a lucrat și ca bibliotecar, muncitor necalificat sau vânzător. Devenind traducător, a tradus peste 70 de cărți. Este voluntar la o asociație pentru protecția animalelor.

În volumul al patrulea al seriei, Olguța trece prin momente dificile: familia sa are probleme foarte mari cu banii, ea se simte trădată de Dora, iar prietenul său, Victor, are o nouă amică, Mirela. Olguța trece prin multe șocuri și încearcă să găsească singură o soluție... Dar, pentru a afla despre noile aventuri ale fetei, îți recomand să citești cartea „**Olguța și aventura din Orient Express**”.

2. **Adina Popescu** este o regizoare de film și o autoare română, care a absolvit Facultatea de Regie de Film, însă de la 18 ani a lucrat ca reporter și jurnalist cultural, ulterior redactor, la *Dilema veche*.

În 2015, a publicat *Povestiri de pe Calea Moșilor*, o carte inițial destinată adulților, dar în ea s-au regăsit și copiii dornici să descopere o mașină a timpului care să-i poarte în anii 1980. Cât despre cărțile pentru copii, Adina Popescu consideră că există cărți bune și cărți mai puțin bune, ca în cazul cărților pentru adulți, însă un criteriu care face diferența și care poate contribui la creșterea unei generații de cititori inteligenți ar fi ca aceștia să și aibă la îndemână texte actualizate, scrise modern, din lumea în care trăiesc, pentru că exprimările prețioase nu își mai au locul în texte și nu atrag, de fapt, copiii de astăzi.

Volumul **„Vine vacanța cu trenul din Franța”** reprezintă o incursiune fascinantă în copilăria autoarei, fiind publicată în anul 2022. Cartea se deschide ca o fereastră spre anii '80, ultimul deceniu al regimului politic ceaușist, o perioadă dificilă în care măsurile de austeritate și-au pus amprenta asupra vieții cetățenilor români. Adina Popescu, cu un talent narativ remarcabil, împărtășește amintiri din vacanțele ei de copil, transformându-le în povești vii și autentice.

„Lumea are nevoie de povești mai mult decât oricând.” afirma Adina Popescu într-un interviu recent și cred că are perfectă dreptate. Așadar, hai să citim, dragi copii, pentru că vrem să ne cultivăm imaginația dar, mai ales, pentru că ne place să aflăm despre aventurile altora.

Material selectat de prof. **Goguță Iulia-Cipriana**

IN MEMORIAM...

NICHITA STĂNESCU

(31 Martie 1933 - 13 Decembrie 1983)

S-a născut la Ploiești, la 31 martie 1933, „dintr-un țăran român venit la oraș și dintr-o rusoaică”, după cum mărturisea poetul. Urmează Liceul „Sf. Petru și Pavel” din Ploiești, iar Facultatea de Filologie la Universitatea București. Debutază în revista „Tribuna”, apoi lucrează la mai multe ziare și reviste, între care „România Liberă”, „Gazeta literară”, „Luceafărul”. În 1975 primește premiul internațional „Herder” pentru poezie. În 1960 debutează cu un volum de versuri („Sensul iubirii”) și se impune destul de repede ca poet. Publică numeroase volume de versuri și se bucură de o popularitate fără precedent, fiind considerat „clasic în timpul vieții”.

Dintre volumele sale de versuri amintim: „O viziune a sentimentelor”, „11 elegii”, „În dulcele stil clasic”, „Epica Magna”, „Necuvintele”, „Moduri și semne”. Moare la 13 Decembrie 1983.

„Când sunt trist sau când nu sunt trist, când sunt inspirat sau când sunt bleg sau numai obosit, când sunt vizionar sau când mi-e somn de mine însumi, toate acestea le gândesc și le formez în minunata LIMBĂ ROMÂNĂ.”

(Nichita Stănescu)

Material selectat de eleva **Verdeș Denisa-Eliana**, clasa a VIII-a C

PASTILA DE LIMBĂ

Dragi copii, pentru că este foarte important să vorbim și să scriem cât mai corect, consider că e potrivită rubrica de față pe care vă invit să o urmăriți.

- **Atac agresiv?**

Corect este: A avut loc un **atac** asupra forțelor de ordine.

Atacul este prin definiție agresiv; așadar, construcția este pleonastică.

- **A-ți văzut?**

Corect este: **Ați** văzut filmul Enola Holmes?

- ✓ În acest caz, **ați** se scrie întotdeauna legat (eu am văzut, tu ai văzut, el/ea a văzut, noi am văzut, voi ați văzut, ei/ele au văzut), pentru că este vorba despre verbul auxiliar **a avea** care ajută la formarea timpului perfect compus.

- ✓ Vom scrie **a-ți** când **ți** este pronume: Am ajuns repede pentru **a-ți** da ajutor.

- **Adresați-vă lu' colega?**

Corect este: **Adresați-vă** kolegei mele!

- ✓ Lui din colegului, manualului este articol hotărât și se așează la sfârșitul substantivului. Fac excepție numele proprii masculine, care sunt precedate de articol (**lui Cristian, lui Eduard**), precum și unele prenume feminine, provenite din alte limbi (**lui Agnes, lui Ingrid**).
- ✓ Articolul hotărât nu se așează în fața substantivelor comune de gen feminin sau a substantivelor proprii feminine obișnuite: așadar, **nu lui Ionela**, ci **Ionelei**, **nu lu (lui) colega**, ci **colegei**.
- **Faceți/ faceți/ nu fă/ nu face?**

Corect este: **Faceți**-vă temele cu atenție!/ **Faceți**-le pe caietele de lucru!/ **Nu face** greșeli de ortografie! (tu)

- ✓ Când cerem cuiva să facă un lucru, adică folosim verbul a face la modul imperativ, varianta corectă este **Fă!** (**Fă** curat în camera ta!), iar forma negativă este **Nu face!** (**Nu face** tema pe maculator! – tu).
- ✓ Nu spunem **făcem, făceți**, ci **facem, faceți**, așadar și când comandăm sau adresăm o rugămintă, utilizând imperativul, corect este **Faceți!** sau **Nu faceți!**
- **Te riști?**

Corect este: **Riști** să răcești chiar și când te plimbi.

- ✓ A risca nu are forme reflexive; **eu mă risc, tu te riști** sunt construcții greșite.
- **Dar totuși?**

Corect este: Am încercat să rezolv tema, **dar** nu am găsit explicația tuturor cuvintelor noi.

- ✓ **Dar** este o conjuncție adversativă, în timp ce **totuși** este un adverb care însoțește conjuncții concesive.
- **Ar fii?**

Corect este: Dacă **ar fi** cu mine și prietena mea, ar fi totul perfect.

- ✓ Verbul **a fi** este în acest context la modul condițional-optativ și se conjugă astfel:

eu aș fi	noi am fi
tu ai fi	voi ați fi
el/ ea ar fi	ei/ ele ar fi

- **Fi atent? Nu fii rău?**

Corect este: **Fii atent** la noțiunile teoretice!/ **Nu fi** supărat!

- ✓ Formele verbului a fi la modul imperativ sunt:

Forma afirmativă	Forma negativă
Fii (atent)!	Nu fi (supărat)!
Fiți (atenți)!	Nu fiți (supărați)!

- **Să ieie sau să ia?**

Corect este: Spune-i **să ia** umbrela pentru că va ploua!

- **Optisprezece sau optsprezece?**

Corect este: Sunt **optsprezece** caiete pe catedră.

Rubrică realizată de prof. *Goguța Iulia*

DEBUT...CURIOSITĂȚI DESPRE SCRITORII...ȘTIȚI CĂ?

- ✚ MARIN PEDA nu scria niciodată cu pixul sau creionul? Scria cu un stilou de aur, care după moartea lui nu a mai funcționat niciodată. Penița era tocită într-o parte și nimeni nu mai reușit să-l facă să scrie.
- ✚ MIHAI EMINESCU a fost ales membru al Academiei Române abia după moartea sa?
- ✚ Numele real al lui TUDOR ARGHEZI era Ion Nae Theodorescu? El a fost închis din motive politice, căci scrierile sale nu erau totdeauna comode pentru cititori.
- ✚ Cu excepția lui William, toți membrii familiei Shakespeare au fost analfabeți?

- ✦ Scriitorul GEORGE BACOVIA avea talent la desen, obținând *Premiul I* pe țară la concursul *Tinerimii române*? El era un foarte bun executant la vioară și la alte instrumente din orchestra școlii pe care a și dirijat-o.
- ✦ ANA BLANDIANA a fost ucenic la o echipă de meșteri care erau țărani unguri după ce a fost respinsă la facultate? De la ei a învățat să tencuiască.
- ✦ LIVIU REBREANU a fost un împătimit al mașinilor? A avut un Chevrolet din 1926, apoi și-a luat un altul în 1928, apoi le-a închiriat serviciilor de taxi pentru a face rost de bani.
- ✦ ION BARBU, scriitorul matematician pe numele său real Dan Barbilian, avea o mare slăbiciune pentru câini?
- ✦ Părintele lui Colț Alb, JACK LONDON, e considerat primul scriitor din lume care s-a îmbogățit de pe urma cărților sale? Asta după ce editurile i-au refuzat manuscrisele de vreo 600 de ori.

Selecție realizată de elevele **Costiuc Matilda** și **Socea Natalia**, clasa a VIII-a C

Din perlele elevilor...

- ❖ *Cireșarii culegeau muuuulte cireșe. Apoi le numărău. Șeful cireșarilor era numit cireșar-șef.*
- ❖ *„Foc” este verb. Vine de la dai foc, deci modul prezent.*
- ❖ *Unul dintre personaje se numea Tic, ca în tic-tac.*
- ❖ *„S” are rolul de verb, dar e neterminat.*
- ❖ *Vacile sunt subordonate oamenilor. Tălângile sunt subordonate vacilor, iar sunetul este subordonat tălângilor.*

...și din perlele profesorilor:

- ❖ *Vedem noi ora trecută!*
- ❖ *Unde ne-am oprit data viitoare?*
- ❖ *Personajul aude focul din lumânare.*
- ❖ *Nu mai copiați „mură-n gură”.*
- ❖ *Te ascult acum să văd ce nu știi!*
- ❖ *Are decât 12 absențe.*
- ❖ *Să vă mai adaug ceva în plus.*

Material selectat de elevul
PRICOP IOAN-RAREȘ, clasa a VI-a C

Despre Concursul Național „Sanitarii Pricepuți” *Eleva Verdeș Denisa* *Clasa a VIII-a C*

Alături de colegele mele Argintariu Flaviana, Duțu Valentina, Ferbei Sofia, Negură Anda și Năstasie Casandra, în data de 25 mai 2024, la Școala Gimnazială nr. 5 din Piatra Neamț, am participat la Etapa județeană a Concursului Național de Educație pentru Sănătate și Prim Ajutor „Sanitarii Pricepuți”. Menționez că acest fapt nu ar fi fost posibil fără îndrumarea doamnei prof. Harabagiu Luiza, care, pe parcursul anului școlar trecut, în orele Cercului BIOS, ne-a explicat cu răbdare tehnicile de prim ajutor. Am conștientizat necesitatea respectării regulilor de igienă și evitarea factorilor de risc în prevenirea îmbolnăvirilor și menținerea sănătății.

Motto-ul nostru în învățarea tehnicilor de prim ajutor a fost „*Scopul nostru principal în viață este de a ajuta pe alții. Și dacă nu-i poți ajuta, cel puțin nu le face rău.*” Dalai Lama

Știu că societatea contemporană este într-o continuă schimbare, dar valorile ei fundamentale, printre care: respectarea drepturilor omului, demnitatea, toleranța, prețuirea altor culturi, stima de sine, dragostea de frumos și de bine, dragostea față de aproapele tau, responsabilizarea socială, cinstea, hărnicia, generozitatea, devotamentul, merită prețuite, afirmate și prezervate.

Școala are rol important în formarea personalității umane capabile să se integreze în societate, să reacționeze adecvat la schimbările ce se produc. Accidentele, rănilile și bolile pot apărea pe neașteptate. Având cunoștințe despre modul de acordare a primului ajutor, oricine poate fi de folos în asemenea situații. Trebuie să știi să acționezi corect și util în situații neprevăzute. Primul ajutor de bază, chiar dacă este doar un ajutor temporar acordat în caz de urgență pentru salvarea vieții, este un fapt decisiv în prevenirea unor complicații ulterioare și ameliorarea suferințelor până în momentul în care un serviciu medical adecvat poate să intervină. Viața unei persoane accidentate depinde, într-o mare măsură, de momentul acordării primului ajutor și de priceperea celui care intervine primul la locul accidentului.

Mulțumesc pe această cale, atât eu, ca lider al echipei, cât și membrii echipei Școlii Gimnaziale nr. 3, doamnei prof. Harabagiu Luiza și recomand participarea la acest concurs ce necesită cunoașterea normelor igienice ce trebuie aplicate în vederea menținerii sănătății fizice și morale, cunoașterea noțiunilor de circulație rutieră și protecție civilă, însușirea unor manevre de acordare a primului ajutor în caz de accidente sau îmbolnăviri, fiind astfel stimulată dezvoltarea sentimentului solidarității umane față de cei aflați în suferință și a respectului față de oameni și, nu în ultimul rând, promovării ocrotirii mediului înconjurător.

Emil Racoviță

Eleva Ilie Emma, clasa a VIII-a C

Explorator, botanist, zoolog și pasionat de lumea peșterilor, Emil Racoviță a fost primul român care a ajuns în Antarctica și a explorat peste 1200 de peșteri în Europa și Africa.

Emil Racoviță s-a născut la Iași, pe 15 noiembrie 1868 și a făcut studiile primare sub îndrumarea unui titan al culturii românești, profesorul și scriitorul Ion Creangă. Ca să îndeplinească dorința tatălui său, a urmat Facultatea de Drept din Paris, dar, urmându-și vocația, a absolvit și Facultatea de Științe de la Sorbona, unde a studiat zoologia cu un profesor eminent al vremii, Henri de Lacaze-Duthiers.

În 1886, și-a luat doctoratul, devenind un nume cunoscut în rândul oamenilor de știință europeni. La numai 25 de ani, este ales membru al Societății Zoologice din Franța, iar în 1897 este recomandat să participe, ca naturalist, la Expediția Antarctică Belgiană (1897-1899), la bordul navei „Belgica”, sub comanda lui Adrien de Gerlache. În timpul expediției din Antarctica, Emil Racoviță a avut posibilitatea să studieze viața imenselor mamifere acvatice, dar și a pinguinilor.

De-a lungul carierei sale impresionante, savantul a strâns o colecție de 5000 de animale subterane și a publicat 66 de lucrări, însumând aproape 6.000 de pagini.

Emil Racoviță este fondatorul biospeologiei, definită de el ca știință a formelor de viață din mediul subteran - peșteri și pânze freatice. Savantul este deopotrivă unul dintre inițiatorii ocrotirii monumentelor naturii din România.

În 1886, și-a luat doctoratul, devenind un nume cunoscut în rândul oamenilor de știință europeni. La numai 25 de ani este ales membru al Societății Zoologice din Franța, iar în 1897 este recomandat să participe, ca naturalist, la Expediția Antarctică Belgiană (1897-1899), la bordul navei „Belgica”, sub comanda lui Adrien de Gerlache.

Emil Racoviță

Belgica, navigând în Strâmtoarea de Gerlache

În 1904, Emil Racoviță renunță la studiile oceanografice și se consacră studiilor privind universul subteran. Trei ani mai târziu, el a publicat „Essai sur les problemes biospeologiques”, lucrare considerată a fi „certificatul de naștere” al biospeologiei. În 1920, a fondat, la Cluj, primul Institut Speologic din lume. Pe parcursul celor două decenii petrecute în acest oraș, Racoviță și-a diversificat activitățile.

A fost senator, rector al Universității Cluj, președinte al Academiei Române de Științe și membru al mai multor organizații științifice. În august 1940, Dictatul de la Viena a obligat Facultatea de Științe și Institutul de Speologie să se refugieze la Timișoara. După război, Emil Racoviță a făcut mari eforturi pentru a reorganiza institutul, însă pe 17 noiembrie 1947 s-a stins din viață.

În cinstea cunoscutului speolog au fost numite Institutul de Speologie „Emil Racoviță” din Cluj-Napoca, nava oceanografică românească „Emil Racoviță” și cea mai mare peșteră din Republica Moldova. De asemenea, unui grup de trei insule în Golful Wilhelmina li s-a dat, în 1958, numele savantului român, ca recunoaștere pe plan internațional a meritelor sale științifice.

Emil Racoviță, scafandru la Banyuls-sur-Mer în iarna 1899, foto: Louis Boutan

Bibliografie:

<https://adevarul.ro/stil-de-viata/magazin/emil-racovita-primul-roman-care-a-ajuns-la-polul-2317176.html>

https://ro.wikipedia.org/wiki/Emil_Racovi%C8%9B%C4%83

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Biospeologie>

<https://historia.ro/sectiune/portret/emil-racovita-primul-om-care-a-facut-lumina-in-572220.html>

DESPRE SIMBOLURILE CRĂCIUNULUI

Pomul de Crăciun simbolizează Pomul Vieții.

Darurile de Crăciun reamintesc de Darurile Magilor.

Grupurile de colindători semnifică cetele îngeresti ce au vestit Nașterea Domnului.

Luminile de Crăciun reamintesc de steaua de la Betleem ce a călăuzit Magii.

Lumânările aprinse simbolizează lumina pe care a adus-o în lume Nașterea Domnului.

Moș Crăciun preînchipuie iubirea milostivă a lui Dumnezeu.

Prof. educație timpurie, Manuela GHEORGHIU
Grădinița cu program prelungit Nr. 9 – grupa de program normal

SĂ ÎNVĂȚĂM DESPRE BIODIVERSITATE

Ce este biodiversitatea? **Biodiversitatea reprezintă varietatea vieții de pe planeta noastră:** cele peste opt milioane de specii de plante și animale care trăiesc pe planetă, ecosistemele care le susțin și diversitatea genetică care le caracterizează. Altfel spus, ea include toate organismele vii, plantele și animalele, precum și sistemele ecologice din care acestea fac parte.

De la apariția vieții pe Pământ, acum 3,8 milioane de ani, biodiversitatea a trecut prin îndelungate evoluții.

Sistemele naturale sunt interconectate, relațiile dintre toate plantele și animalele vii creând „rețeaua vieții”, o plasă de siguranță care ajută la asigurarea supraviețuirii și bunăstării tuturor ființelor vii de pe această planetă, inclusiv a noastră, oamenii.

Atunci când această vastă rețea se află în echilibru, toată biodiversitatea lucrează pentru a curăța apa, a purifica aerul, a întreține solul, a regla clima, a opri epidemiile, a recicla nutrienții și a furniza hrană.

De fiecare dată când o specie dispare, e ca și cum un fir din pânză ar fi tăiat, lăsând găuri în plasa de siguranță a planetei și modificând sistemele fin echilibrate.

Fiind un aspect atât de important al vieții de pe Pământ, este obligatoriu să știm cum să ne comportăm cu tot ceea ce se află în jurul nostru, cum să acționăm pentru a nu crea dezechilibre sau cum să reparăm ceea ce deja am stricat.

Cum putem face acest lucru? Desigur, prin **educație**.

De când începe această educație? De la vârste mici, mai întâi în familie, apoi în grădiniță, școală și chiar în orice moment al vieții, deoarece educația nu are limită.

Ce pot învăța și cum pot învăța preșcolarii despre biodiversitate? Fiind permanent parte din natură, ei pot învăța despre tot ce îi înconjoară. De la firul de iarbă pe care calcă când aleargă desculți, la arborii falnici din păduri, de la cele mai mici vietăți care trăiesc în pământ și pe pământ, la aerul pe care îl respiră, la apa cu care își potolește setea, până la cele mai mari viețuitoare care îi fascinează. Cărțile de specialitate, poveștile, cântecele, vizitele și toate mijloacele didactice specifice educației timpurii sunt surse care susțin aceste demersuri.

Începând cu anul 2022, a fost introdus în structura anului școlar programul *Săptămâna verde*, care vine în completarea experiențelor de învățare din cadrul disciplinelor/modulelor de studiu, pentru a accentua componenta referitoare la schimbările climatice și protecția mediului.

Programul *Săptămâna verde* contribuie la dezvoltarea premiselor competențelor antepreșcolariilor, preșcolariilor, de investigare inter- și transdisciplinară a realității înconjurătoare și formarea unor comportamente responsabile față de mediul înconjurător.

În acest an școlar, în ultima săptămână a lunii octombrie, preșcolarii de la grupa mare, Steluțele, au fost implicați în diverse activități din cadrul acestui program: *Păduri și viața terestră - Prietenii pădurii*; *Atelier educativ – interactiv pentru o alimentație sănătoasă - Drumul laptelui de la fermă pe masa noastră* – vizită la fermă, *Apele și viața acvatică - Marea Neagră*; *Poluarea - Poluarea apei pe înțelesul copiilor*.

Activitatea despre **biodiversitate** a abordat o temă interesantă, și anume, *Din viața păsărilor răpitoare de noapte*. Pentru început, copii au vizualizat imaginile cu păsări din *Atlasul păsărilor din România*, pe baza cărora s-au purtat discuții libere. Apoi, au primit vizita partenerilor noștri de la Muzeul de Științe Naturale Piatra Neamț, unde au avut ocazia de a observa de aproape o bufniță și un huhurez, în mărime naturală, de a le descrie și analiza, descoperind asemănările și deosebirile dintre ele, aflând totodată, informații despre modul de viață și importanța lor în habitatul în care trăiesc. Curiozitatea preșcolariilor a fost stimulată pe tot parcursul întâlnirii, aceștia adresând numeroase întrebări despre aceste păsări, la care au primit răspunsuri avizate din partea muzeografului.

Ce au mai aflat copiii despre...?

Bufnița

- bufnița este singura pasăre care are ochii situați pe partea anterioară a capului. Spre deosebire de ai oamenilor, aceștia sunt ficși. Din această cauză are un gât scurt, dar foarte flexibil, pe care îl poate întoarce în aproape toate părțile;
- vânează numai noaptea, zburând fără zgomot, la distanțe de până la 15 km de cuib;
- se hrănește cu șoareci, crabi, broaște, lilieci mici, insecte, șerpi, șopârle sau chiar iepuri. Nu are mulți dușmani, pentru că iese noaptea și este bine camuflată de culorile penelor;
- este o pasăre folositoare, deoarece consumă rozătoare și insecte dăunătoare. Într-un an vânează aproximativ 10 000 de șoareci care, înmulțindu-se, ar consuma cantități uriașe de hrană și ar duce la răspândirea multor boli;
- trăiește singură în cuiburi construite în crengile sau scorburile copacilor și pe pământ, în regiuni stâncoase.

Huhurez

- penajul gri-maroniu gălbui deschis, striat cu brun;
- cap rotund cu disc facial gri-gălbui uniform, ochi negri și cioc galben;
- coada lungă sub formă de pană de despicat (vizibilă în zbor) prezintă pe partea dorsală dungi întunecate și late;
- se hrănește cu mamifere de talie mică (șoareci, chițcani) sau medie (iepuri), amfibieni, șopârle și insecte. Ocazional se hrănește și cu păsări mici sau chiar de talie mai mare (precum porumbei, ieruncă etc.);
- cuibărește izolat în trunchiuri de arbori (de tip "horn"), scorburi artificiale sau cuiburi de păsări răpitoare de zi, abandonate;
- este amenințat de degradarea și distrugerea habitatelor prin înlăturarea arborilor bătrâni și a trunchiurilor asemănătoare cu un horn (coș de fum) ceea ce duce la absența locurilor propice pentru cuibărit.

Activitatea a continuat cu audierea povestirii *Un cartof și doi huhurezi*, poveste în care copiii au aflat despre relația de prietenie dintre cele două păsări. Ca dovadă că au învățat lucruri noi despre elemente din biodiversitatea din țara noastră, preșcolarii au colorat imagini cu păsările observate.

La finalul zilei, cu toții și-au exprimat impresiile despre ceea ce au învățat, despre cum s-au simțit în toate momentele activității, dar și cum se vor comporta cu viețuitoarele din natură, știind că fiecare dintre acestea are un rol important în „rețeaua vieții”.

Bibliografie

1. Sursa: <https://www.greenpeace.org/romania/articol/8449/5-motive-pentru-care-avem-nevoie-de-biodiversitate-pentru-supravietuire/>

Prof. educație timpurie, Manuela GHEORGHIU
Grădinița cu program prelungit Nr. 9 – grupa de program normal

Micii scriitori

Minte sănătoasă în corp sănătos

AANCUȚEI ILINCA-TEODORA

Clasa a IV-a

De când eram la grădiniță, am învățat despre importanța fructelor, legumelor și a alimentelor sănătoase în dezvoltarea noastră de zi cu zi.

Cu timpul am înțeles care era rolul piramidei alimentelor, pe care o realizam împreună cu colegii, îndrumați de doamnele educatoare, apoi de doamna învățătoare. La finalul programului școlar, părinții mă duceau în parc. Sfârșitul de săptămână ni-l petreceam făcând drumeții prin pădurea de brazi și stejari din apropierea locuinței, povestindu-mi despre beneficiile aerului nepoluat.

Vacanța de vară era împărțită în două ieșiri, din care una la mare, unde ne trezeam dimineața devreme, să mergem pe plajă, la aerosoli. Eram suparată pe ei pentru că nu mă lăseau să dorm până târziu. A doua ieșire era o expediție pe munte. De cele mai multe ori urcam pe Muntele Ceahlău. Coboram surmenată, cu febră musculară, dar cu o energie aparte.

Atunci eram mică și nu înțelegeam rolul naturii în viața mea. Acum sunt recunoscătoare pentru timpul petrecut în natură.

La școală, la orele de științe, am învățat despre soare, care este cea mai importantă sursă de vitamina D pentru corpul uman. Aerul curat este esențial pentru sănătatea oamenilor. O alimentație armonioasă, bogată în fructe și legume proaspete este esențială pentru menținerea unei sănătăți optime. Fructele și legumele sunt surse alimentare bogate în vitamine, minerale și fibre alimentare.

Acum ador să citesc în curte, la umbra pomilor fructiferi, în hamac. Vacanțele în natură au devenit preferatele mele.

Mintea sănătoasă nu funcționează fără un corp sănătos, de aici proverbul greu înțeles de mine: „O minte sănătoasă într-un corp sănătos.”

Toamna

PĂDURE ECATERINA
Clasa a IV-a

A sosit toamna. Este un anotimp destul de frigos, dar și ploios.

Toamna... bate vântul, copacii maiestuoși s-au scuturat de frunze și pe jos s-a așternut un frumos covor de frunze multicolore. În acest anotimp, temperaturile scad ușor, ziua scade, iar noaptea crește. Cerul este mai mult înnorat, soarele nu mai este dogoritor și vântul bate puternic dintr-o parte.

Plantele încep să se ofilească rând pe rând și trandafirii parfumați nu mai îmbobocesc. Doar florile de toamnă mai sunt înflorite până când prima ninsoare își face apariția. Animalele din pădure își adună hrană pentru iarnă.

Ursul se pregătește să se adăpostească în bârlogul lui. Veverițele jucăușe sar de pe o creangă pe alta pentru a-și căuta provizii pentru iarnă. Gospodinele adună în cămară tot felul de fructe și legume.

Oamenii își curăță curțile și ară grădinile. Pădurea este frumoasă și are culori pastelate. Peste puțin timp, pădurea își va pierde farmecul deoarece copacii colorați își vor scutura frunzele.

Aceasta povestește despre vara care a trecut, despre cântăreții pe care toamna i-a alungat și despre dorurile care o cuprind.

Imaginea pădurii îmi dă o stare de bine și sunt foarte entuziasmată când văd cât de colorată este aceasta.

Toamna, în pădure

MOLDOVEANU-ONU ILINCA-IOANA

Clasa a IV-a

A sosit toamna, anul timpul schimbărilor, dar și al plimbărilor prin pădure. Fiind o zi mai caldă față de cele trecute, bunicii au propus o drumeție, având ca scop găsirea ciupercilor.

Ne pregătim sacoșele și câteva haine mai groase. Vremea este schimbătoare, iar după-amiaza temperatura scade simțitor. Pentru că se înserează mult mai repede, ne luăm lanternele cu noi.

Privesc îngândurată, pe geamul mașinii, cerul înțesat de nori și caut cu speranță soarele care pare palid ca un copil bolnav. Ajungem la pădure, iar când coborâm, vântul ne învăluie și trănțește portierele. Are personalitate, de parcă vrea să ne arate cine este șeful aici.

Ne grupăm și intrăm în pădure, cu ochii după ciuperci. În scurt timp, însă, sunt furată de peisaj. Funzele cad pe rând, lăsând impresia că ar plânge copacii după vara cea trecută. Ei rămân goi, dar pe jos se așterne un covor multicolor și moale. Parcă mă aflu în fața unui tablou pastelat, pictat de o mână pricepută.

Vocea bunicii mă trezește din visare. Îmi arată o veveriță care adună ghinde și pe care le pune bine în scorbura unui copac. Păsările care au rămas par zgribulite și fără chef să-și mai cânte trilurile vesele de astă-vară. Insectele caută hrană și se adăpostesc sub pământul care le ține cald.

Mă gândesc la cum s-a schimbat brusc viața lor, la fel ca și a noastră. Au apărut pe umerășe pulovere și gece de puf în locul rochițelor vaporease și a pantalonilor scurți, iar salatele verzi ale mamei au fost înlocuite de supele cremă cu dovleac, cartof dulce și morcov. Pădurea îmi șoptește doar mie povestea ei, ci fiecare ramură mișcată, cu fiecare frunză îngălbenită și purtată de vânt. Îmi spune că-i va fi dor de păsări, de soare, de ploile calde și de veșmântul ei.

Seara se lasă pe nesimțite și trebuie să ne întoarcem. Nu am găsit ciuperci, dar mi-am făcut o bună prietenă, pădurea. Am plecat cu imaginea ei în minte și cu povestea spusă în suflet. M-am simțit și eu ca ea, puțin tristă, nostalgică, înfrigurată, dar încrezătoare că o nouă etapă a vieții începe.

Pițigoii de la geam

MOLDOVEANU-ONU ILINCA-IOANA

Clasa a IV-a

Era primăvară, iar eu visam atât de frumos când mă trezește un cântec de la fereastră. Cobor din patul cald și scot nasul la răcoare, în speranța că voi găsi vinovatul. Pe pervaz, fără să se sperie cât de puțin, o pasăre colorată își continua triful.

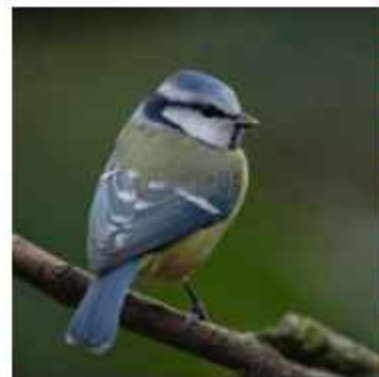
Am aflat mai târziu, căutând pe Google, că era un pițigoii albastru. Avea ciocul sidefiu, ochii mici ca două boabe de piper, pene galbene pe burtă și albastre pe spate. L-am plăcut imediat pentru că era curajos și prietenos.

Nu a încercat nicio secundă să-și ia zborul și nici nu a refuzat semințele de la micul dejun pe care le-am împărțit. Am stat câteva ore lângă geam pentru că îmi era teamă să nu dispară. Micul meu prieten a intrat în casă ca o săgeată și a aterizat fix în vaza cu flori colorate.

M-am bucurat de oaspetele nepoftit toată ziua. Am avut grijă să pregătesc masa astfel încât să aibă și el ce mânca. A părut încântat de salata de morcov cu semințe de floarea soarelui, susan și in.

Apoi am pus muzica mea preferată și pițigoii a cântat alături de artiștii pop. M-am distrat atât de bine. Când a venit seara, am știut că trebuie să ne despărțim.

Unui pițigoii îi stă bine la fereastră, de unde își poate lua zborul oricând dorește. I-am mângâiat penele în semn de „Rămas bun!” și l-am privit cum se pierde în zare.

La bunici

BERARIU ANAMARIA BEATRICE

Clasa a IV-a

Ca în fiecare an, vara este un prilej bun de a sta mai mult timp la bunici. Anul acesta au fost călduri mari și mai tot timpul ne găseam de lucru. Ajutam bunicii la treburile casnice, ne întâlneam cu copiii vecinilor și organizam jocuri amuzante, pline de energie.

Erau zile când dădeam fuga la pârâu, aruncam cu pietre, urmăream broaștele și libelulele. În căldura anotimpului, cântecul păsărelelor se auzea mereu, parcă însoțindu-ne. În fața geamului meu, în cireșul plin de fructe, la rugămințile noastre, bunicul a așezat căsuța păsărelelor.

Am început să punem semințe, le urmăream și o păsărică mică, cu penaj galben și creasta albăstrie zăbovea în cireșul de la geam. Această minunăție ne-a ținut de urât toată vara, însă, spre sfârșitul vacanței, prezența ei nu a mai fost atât de evidentă. Am pus semințe, am așteptat-o și... iată că apare mai sfioasă. Parcă ne căuta, parcă voia să ne spună ceva...

În ajutorul ei au venit alte păsărele, chemând-o prin gălăgia lor. Am înțeles, se pregăteau să plece. Cireșul de la geam rămase fără frunze.

Cu inima tristă și gândul la drumul lung ce-l aveau de străbătut, mi-am luat „La revedere!” de la pițigoii din cireșul de la geam.

Șahul, pasiunea mea

MULEA IUSTIN

Clasa a III-a

Totul a început într-o seară, când în loc de mult așteptata poveste, tata a venit cu o cutie în mână și mi-a spus: „*Hai să te învăț un joc!*”.

Au început să se înșiruie în fața mea două tabere, fiecare cu regele și regina ei, cu cavalerii și înțelepții lor, cu turnurile și pedestrii lor. Toți erau pregătiți de luptă, mai puțin eu...

Până când, m-a prins jocul în mrejele lui, astfel încât, în fiecare seară pregăteam câmpul de luptă și abia așteptam să înceapă războiul. Aveam șapte ani pe atunci și întrebam pe toată lumea din familie dacă vor să joace o partidă de șah. Pe unde mergeam, dacă observam că e un moment potrivit pentru joc, eram pregătit pentru o rundă.

Apoi, am simțit că vreau ceva mai mult. Voiam să joc cu copii pasionați ca și mine, într-un cadru mult mai organizat. Astfel că m-am înscris la aproape nouă ani la Clubul de Șah Bicaz, unde sunt și în prezent.

De două ori pe săptămână, mă întâlnesc cu copii dornici să învețe și să-și perfecționeze strategiile de luptă, la fel ca mine. Între timp, m-am înscris și în Federația de Șah, astfel că eram pregătit să particip la concursuri oficiale.

În mai puțin de o lună a apărut și primul concurs la care am participat. Pe 1 Iunie 2024 am făcut parte și eu din cei 2024 de elevi care au jucat șah la Iași în fața Palatului Culturii. A fost o experiență de vis în care am câștigat trei runde din cinci, într-un concurs oficial, deși nu am ajuns pe podium.

Concursuri au mai fost precum: Cupa Piatra Neamț, Cupa Alexandru cel Bun ediția a VI-a, Memorialul Mihai Molodoi ediția a XV-a și de Ziua Internațională a Educației concursul Romania 6000 la care am obținut locul IV. Deși nu mă pot lăuda încă cu premii de podium, pentru puțina mea experiență, rezultatele au fost mulțumitoare.

În acest joc, mare parte din concursuri sunt „open-uri”, adică nu se ține cont de vârsta adversarului cu care te confrunți, astfel că s-a întâmplat să joc cu persoane mult mai experimentate sau mult mai în vârstă decât mine.

Acest joc m-a învățat să știu să câștig, dar și să pierd în fața adversarului. Am învățat că important nu este doar să câștigi, ci să rezisti cât mai mult în fața celuilalt. Mereu mă învăț să-mi stăpânesc emoțiile, să fiu onest și să recunosc victoria adversarului și să-l felicit.

Și da, mă pot lăuda cu faptul că am avut ocazia să-l întâlnesc pe vicecampionul european la șah, într-unul dintre concursuri. Sunt mândru de acest lucru și sper ca pe viitor să mă pot perfecționa cât mai mult și să joc din ce în ce mai bine, cu rezultate cât mai bune.

Când cineva mă întreabă care este sportul meu preferat, o să spun convins și entuziasmat: *Șahul este pasiunea mea!*

Misterul lui Moș Crăciun

VELICU AGNES

Clasa a III-a

Toți copiii se întreabă dacă Moș Crăciun există sau este o poveste inventată de părinți.

Cum să nu te întrebi prin ce magie pot zbura renii care trag sania lui Moș Crăciun? Și de unde vine această magie?

Cum este posibil ca Moș Crăciun să livreze cadouri într-o singură noapte copiilor din toată lumea?

Dacă se spune că Moș Crăciun intră prin horn, cum face la casele care nu au horn? Și dacă focul din șemineu e aprins? Și dacă burta moșului e prea mare și nu încap?

Oare are o aplicație pe telefon de tradus scrisorile trimise de copii în toate limbile?

Cum încap într-un singur sac atâtea cadouri?

Unii oameni spun că i-au văzut sania pe cer sau l-au văzut intrând în case. Toți știm că la petreceri și serbări sunt invitați oameni deghizați în Moș Crăciun, și atunci cum îți dai seama că e cel adevărat sau unul fals?

Uneori, noi găsim cadourile ascunse de părinți în dulap sau în portbagajul mașinii, dar ei ne spun că sunt ajutoarele lui Moș Crăciun și colaborează cu el.

Poate că Moș Crăciun duce cadouri numai copiilor cuminți, iar pentru copiii obraznici părinții au cadouri de rezervă, ca cei mici să nu se supere.

Atunci noi ce să mai credem, dacă găsim cadourile ascunse de părinți, înseamnă că am fost copii obraznici?

Atât de multe întrebări fără răspuns... *Moș Crăciun rămâne un mare mister.*

O vacanță de vară minunată

HORIA ȚIGĂNICI

Clasa a III-a

În fiecare vacanță de vară stau cu fosta mea educatoare, *doamna Elena*.

O admir foarte mult pentru răbdarea și energia ei. Este o doamna înțeleaptă, cu mintea foarte ageră. A împlinit 65 de ani și a ieșit la pensie.

Mai petreceam timpul și cu o fetiță mai mare decât mine, pe nume Miruna. Este în clasa a IV-a, foarte bună la matematică și mă învăța o mulțime de lucruri.

În fiecare zi aveam un program anume, vizitam muzee, mergeam prin parcuri și grădini. Împreună, pregăteam micul-dejun, iar după ce mâncam, eu și Miruna stabileam, de comun acord, ce activități vom face în acea zi.

Elena avea un jurnal, în care scria meniul pentru prima săptămână, a doua săptămână și tot așa. În fiecare vineri aveam zi de restaurant la masa de prânz, mâncând în diferite localuri din oraș.

Făceam chiar și drumeții pe munte, călătoream cu mijloace de transport, făceam multă mișcare. Ne înțelegeam foarte bine.

Când aveam vreo opt ani, Elena ne punea să dormim la amiază, iar Miruna se trezea prima și îmi făcea „căutare de comori”. Ea scria pe bilețele tot felul de indicii, cum ar fi: „Mergi până la baza copacului și vei găsi următorul indiciu”. Toate indiciile te duceau la o bomboană.

Mergeam la bibliotecă foarte des, împrumutam cărți diverse și le citeam cu plăcere.

De fiecare dată, după ce mâncam prânzul, ori citeam, ori făceam temele.

Împreună am vizitat multe obiective interesante, pe care le puteți vizita și voi: „Muzeul Etnografic”, „Muzeul de Științe Naturale”, „Turnul lui Ștefan cel Mare”, „Muzeul de Artă”.

Vacanțele noastre sunt amintiri prețioase!

O educatoare de nota 10, așa cum este Doamna Elena, își lasă amprenta asupra sufletului fiecărui copil. Nu doar predă, ci inspiră!”

AJUNUL ANULUI NOU

PRISACĂ IOANA IULIANA

Clasa a III-a

Ultima zi din an este friguroasă.

Oamenii se grăbesc să ajungă la petreceri. Sunt îmbrăcați elegant și fiecare duce câte un cadou în mână.

Eu mă grăbesc să ajung la o petrecere mare, așa că am luat-o pe o scurtătură. Dintr-un ungher s-a auzit un zgomot. Am întors capul și am văzut o fetiță ghemuită într-un colț, pe o bucată de carton. M-am apropiat și am rămas înmărmurită. Avea lacrimi înghețate pe obraz.

- Te pot ajuta cu ceva? Am întrebat-o.

- Aș aprecia dacă ai cumpăra o cutie cu chibrituri! Am mare nevoie de bănuți, pentru a-i duce tatălui meu! Dacă nu aș vinde chibriturile, nu aș avea bănuți să-i duc tatălui meu și aș rămâne în acest ger cumplit!

- Îți voi cumpăra toate cutiile cu chibrituri, dar înainte de asta, vino cu mine acasă!

Fata, uimită, sări în picioare de bucurie. În acel moment am realizat că biata fetiță era desculță.

- Dar unde îți sunt papucii? am întrebat-o.

- Papucii mei au fost ruși de un grup de băieți răi, care au râs de mine.

Mi-am șters lacrimile de pe obraz fără ca micuța mea prietenă să mă vadă. Am luat-o în brațe deoarece tălpile ei erau înghețate.

Am ajuns acasă cu mica fetiță, am hrănit-o, am lăsat-o în patul meu să se încălzească, i-am cumpărat cutiile cu chibrituri, i-am dat bani în plus și cadouri.

Am sunat persoana care a organizat petrecerea și i-am zis că nu mai pot ajunge la marele eveniment.

Împreună cu mica mea prietenă am pornit spre casa ei. Am ajuns acolo, unde tatăl ei a început să o certe. Eu l-am întrerupt și i-am zis:

- De ce certați acest copil? Dumneavoastră ar trebui să fiți cel certat! Cum îndrăzniți să lăsați această ființă nevinovată în gerul cumplit de afară? Știți că, dacă autoritățile ar afla de comportamentul dumneavoastră față de acest copil, v-ar putea pune în închisoare?

Bărbatul, îngrozit de cele spuse de mine, răspunse:

- Te rog, nu chema autoritățile! Voi fi un tată mai bun!

După un an, eu și mica mea prietenă încă ținem legătura și tatăl ei a devenit un om mai bun.

Prin bunătate poți schimba lumea!

Ana și bătrânul înțelept

MATASĂ MIHNEA
Clasa a III-a

Acum mult timp, era o fetiță numită Ana. Ea și-a dorit foarte mult un cățeluș. De ziua sa, dorința îi fu îndeplinită. Numele cățelușului era Bob.

Ana și Bob erau cei mai buni prieteni, făceau totul împreună: se jucau, mâncau și dormeau împreună. Erau cei mai buni prieteni.

Pentru ei, fiecare zi era o nouă aventură, până când Bob a răcit.

Ana a rugat fiecare om din sat să-l ajute pe Bob, dar nimeni nu știa să trateze un câine.

Într-un final, a ajuns la bătrânul înțelept.

- Bătrânule înțelept, poți să-l faci bine pe Bob?

- Ana, draga mea, nu sunt veterinar, însă, ce pot să îți spun, este că toți am răcit la un moment dat. Este parte din viață și cu multă odihnă și grijă, Bob al tău se va recupera în curând.

Astfel, cei doi au plecat spre casă și cât ai clipi Bob a uitat de răceala. Zilele lor au redevenit pline de bucurie.

Fiecare are câte un prieten din când în când. Cei buni au prieteni mereu!

Vizita lui Tom

ILINCA MOROȘANU

Clasa a III-a

Plecat din Curtea Gunoaielor, Tom urma să viziteze acum o adevărată Curte Regală.

Ajuns la poarta palatului, un slujitor îmbrăcat într-o costumație strălucitoare l-a primit pe bietul cerșetor în imensa grădină a palatului. Tom nu-și putea lua ochii de la frumusețea florilor și a arborilor din grădină, aduși în dar regelui din toate colțurile lumii.

Odată intrați în palatul regal, Edward i-a propus lui Tom un tur al imensei clădiri. Au vizitat Sala tronului, unde era un tron uriaș, pe care încăpeau chiar și cinci oameni. Tronul era din aur, ornat cu diamante și țesut din catifea roșie.

Apoi, copiii au intrat în sala de gimnastică unde sora și verișoara lui Edward făceau roata și șpagatul de nenumărate ori.

Micul prinț l-a condus pe Tom și în cel mai înalt turn al palatului de unde puteai vedea toată Londra.

- De aici soldații apără Londra și dacă este un incendiu toți oamenii vin în turn pentru a fi în siguranță, explică prințul.

În turul lor, Edward i-a prezentat micului cerșetor și ampla bibliotecă a palatului unde erau mii de cărți frumos ilustrate de către cei mai buni pictori englezi. Prințul i-a arătat lui Tom cea mai veche carte din Anglia, care era din piele de animal și care era ruptă pe la colțuri.

Micul prinț l-a condus pe Tom și în muzeul palatului, unde erau oale vechi, castroane sparte și farfurii din lut găsite recent într-un șantier și care aveau între 4.000 și 6.000 de ani.

Prințul i-a prezentat și toate tablourile din camera de artă și și-a spus lui Tom numele pictorilor care au realizat frumoasele tablouri.

Tom a rămas cu amintiri de neprețuit!

Paris

BURAGA IANIS

Clasa a III-a

Anul acesta am fost la Paris cu avionul. Împreună cu părinții mei, am zburat de la Iași.

Zborul a durat trei ore, iar aterizarea a fost puțin dură. De la aeroport am mers cu autocarul până la periferia Parisului, iar de acolo cu metroul până în centrul Parisului.

Când am urcat la suprafață, am văzut vârful Turnului Eiffel și un pod frumos cu statui aurite care se cheama Pont Neuf și pe care sunt sculptate aproape patru sute de fețe diferite pe o parte și pe alta a podului.

Noi am urcat cu liftul în Turnul Eiffel de unde am văzut tot orașul de sus, chiar și bulevardul Champs Elysee și Arcul de Triumf unde erau sute de oameni. După aceea am mers la hotel unde ne-am cazat și lăsat lucrurile noastre iar apoi am făcut o plimbare pe Sena cu barca și, la finalul zilei, ne-am

plimbat cu autobuzul prin oraș pentru a vedea și celelate locații frumoase. Seara am ieșit din hotel pentru o plimbare pe malul Senei și am admirat Turnul Eiffel frumos luminat în culori diverse.

Ziua următoare am admirat Obeliscul, Grădina de Tuileries, Louvre-ul și Catedrala Notre Dame. Spre seară, am plecat din Paris spre aeroport, unde ne-am cazat la un hotel pentru a lua avionul spre casă în dimineața următoare.

A fost cea mai frumoasă excursie!

Cartea mea preferată

CATANĂ MATEI
Clasa a III-a

Cartea mea preferată este „*Motanul încălțat, ultima dorință*”.

În această carte se povestește despre un motan încălțat care luptă cu monștri. La începutul cărții aflăm cum a învins un uriaș de piatră care avea ca și armă un clopot uriaș.

În timp ce era laudat de cetățeni, i-a căzut clopotul în cap. El a supraviețuit, dar a rămas cu o viață din nouă. Doctorul l-a sfătuit să se ducă la o prietenă care îngrijea pisici.

Înainte să ajungă la ea, Motanul s-a oprit la un bar și a băut o cană cu lapte cu o persoană, Moartea.

La un moment dat, a văzut un câine costumat în pisică. Acel câine și-a adus aminte de o stea care căzuse pe pământ. Cine ajungea la ea i se îndeplinea o dorință. Motanul voia vieți infinite, dar harta spre stea o avea un om rău.

Ei au pornit să o fure, dar nu erau singuri. Îi urmărea o fată cu patru urși. Motanul și câinele au furat harta și au fugit spre aventură.

Acum erau urmăriți de două persoane. Pe drum au întâlnit-o și pe Pernuțe Moi. Motanul Încălțat o abandonase la o bătălie, cu mult timp în urmă.

Într-un final, au ajuns la steaua magică, dar toți erau acolo, inclusiv Moartea. A avut loc o bătălie intensă între Motan și Moartea. După ce a învins Moartea, în loc să își aleagă vieți infinite, a ales să se îndeplinească dorințele celorlalți.

Omul de zăpadă

BORDEIANU MATIAS

Clasa a III-a

Iarna a sosit cu blândețe, zăpada acoperind pământul, transformând totul într-un alb imaculat. Zăpada croșetează peisajul cu dantelă fină, iar fulgii dansează în vânt cu grație ca niște balerine ce își interpretează cel mai frumos balet.

Vreau să ies afară împreună cu prietenii mei. Fac câțiva pași, pe obrazul cald simt atingerea fulgilor ușori ca pana. Prietenii mei au început deja să construiască un om de zăpadă misterios, grandios din zăpada abundentă. Fiecare a adus câte ceva de acasă pentru a decora omul de zăpadă.

I-am făcut ochi mari și joviali din cărbune, nasul dintr-un morcov mare, portocaliu, pe cap i-am pus o căciulă neagră, la gât un fular roșu, pentru brațe am folosit două crengi uscate. Când a fost gata, prietenul nostru a prins viață: arăta mirific între cușmele albe ale caselor. Închid ochii și îl văd înconjurat de o mare de mărgăritare sclipitoare.

Când au venit părinții, au fost uimiți de măreția și splendoarea omului de zăpadă; sunt mândri că am putut finaliza construcția care a prins viață fără ajutor.

Cu toții eram triști, știam că se va topi când soarele nu va mai fi prizonier în spatele draperiilor de nori negri și amenințatori. Marele nostru prieten parcă își schimbase ochii lui veseli în unii triști după ce a auzit că se va topi, când va veni primăvara cea însorită.

- De ce mă voi topi, întreabă omul de zăpadă?
- Pentru că razele soarelui vor transforma cristalele de zăpadă în diamante strălucitoare.
- Putem opri razele soarelui?
- Din păcate nu, dar anul viitor va ninge din nou.

Când m-am trezit, mi-am dat seama că a fost doar un vis frumos de iarnă.

Crăciunul

TANASĂ ERIC GABRIEL

Clasa a III-a

Este Crăciun. Toți copiii se dau bucuroși cu sania pe derdeluș, fac oameni de zăpadă, se bat cu bulgări de nea și se bucură de Nașterea Domnului.

Ei împodobesc bradul de sărbători cu luminițe multicolore, globuri și beteală sclipitoare.

În parc te poți bucura de Târgul de Crăciun. Sunt tot felul de jucării, dulciuri și diferite jocuri care îi îmbie pe toți copiii.

Casele sunt pline de decorațiuni pentru Crăciun. Era o casă care avea pe jos luminițe, pe post de aerodrom, pentru sania lui Moș Crăciun.

Elfii lui Moș Crăciun au muncit din greu tot anul, ca să construiască jucăriile pentru copiii din toată lumea.

Crăciunul este cea mai frumoasă sărbătoare și, dacă ai noroc, îl poți îmbrățișa pe Moș Crăciun.
Crăciunul este magie!

Verișorul meu drag

MIHAI TRAIAN
Clasa a III-a

Numele meu este Traian și vreau să vă povestesc despre verișorul meu drag, Mircea. El are 15 ani, este cu 6 ani mai mare decât mine, fiind cel mai bun prieten pe care îl am.

Are părul castaniu, iar ochii verzi ca iarba proaspătă de primăvară. Îi place să poarte tricouri colorate, hanorace comode și blugi largi de culoare deschisă, nu iese niciodată din casă neasortat sau neparfumat, lucru care mă face să îl admir și mai mult.

Mircea este un băiat foarte inteligent și descurcăreț. Îi place să citească și îmi spune mereu lucruri interesante despre animale și planete. În timpul liber, ieșim la plimbări lungi și tihnite, uneori chiar traversăm orașul dintr-o parte în cealaltă, pe jos, timp în care povestim și ne amuzăm despre diferite subiecte sau pasiuni comune, cum ar fi dansul sportiv.

Când e soare afară, ne imaginăm că suntem aventurieri care descoperă locuri necunoscute în orașul nostru. Un lucru pe care îl apreciez foarte mult la Mircea este răbdarea pe care mi-o acordă, sinceritatea și faptul că îmi este sprijin la nevoie. Când sunt supărat sau obosit, el vine să mă încurajeze și-mi spune glume amuzante care mă ajută să depășesc mai ușor provocările apărute. Ieri, de exemplu, am avut o zi mai puțin bună la un antrenament, dar Mircea m-a făcut să râd spunându-mi o poveste amuzantă despre o purcelușă care voia să devină prințesă.

În concluzie, verișorul meu este special pentru mine. Este ca un frate mai mare, un prieten și un partener de joacă, dar și un exemplu demn de urmat în legătură cu activitățile școlare. Sunt deosebit de mândru să fiu verișorul lui și foarte recunoscător că îl am.

La salină

IACOB DAVID

Clasa a III-a

Într-o zi de vară, m-am dus cu familia și prietenii la salina din Turda. Amicii mei erau Ionatan și Ioel. Toți eram foarte bucuroși.

Când am ajuns ne-am plimbat puțin și apoi am desfășurat diferite activități. Ne-am dat în scrânciob, pe balansoar, pe tobogan și pe roata călușilor. După un timp, am coborât să vedem bărcuțele plutind pe apa rece. La amiază am savurat o gustare delicioasă.

A venit timpul să plecăm. La lift era foarte aglomerat, așa că părinții mei au hotărât să mai stăm puțin. Mama mi-a spus că pot urca pe scări alături de prietenii mei, dar să-i așteptăm sus. Ne doream foarte mult acest lucru, așa că nu am mai așteptat și am plecat. De la balcon se vedea o priveliște minunată și ne-am dus să o admirăm.

Când au ajuns părinții noștri sus nu ne-au văzut și au crezut că am ieșit afară. Nici acolo nu ne-au găsit, așa că au început să își facă griji. I-au spus unui domn de la pază să se uite după noi pe camerele de filmat. Acel paznic ne-a văzut și a trimis un adult după noi.

Știu că unii copii s-ar fi speriat în locul meu, dar mie mi-a plăcut!

În excursie

CHIRIȚOIU VLAD

Clasa a III-a

În vacanța de toamnă am fost cu părinții mei la Sibiu, un oraș minunat care se situează în centrul României, unde poți vizita multe obiective turistice interesante.

Din toată excursia, cel mai mult mi-a plăcut Muzeul Astra și Turnul Sfatului.

Muzeul mi-a plăcut foarte mult pentru că aici am văzut multe case în care au locuit diverși meșteșugari. Acele case nu erau case simple, ele reprezentau profesia lor de bază: casa fierarului, casa croitorului, biserici din lemn și casa meșteșugarului în lemn.

Când am intrat în Turnul Sfatului, am dat peste scările lui înguste și abrupte, care te duceau cu gândul la vechile cetăți ale domnitorilor României; după ce urci acele scări, vezi o priveliște minunată a centrului vechi al Sibiului care tocmai se pregătea să fie împodobit pentru Târgul de Crăciun.

Acest oraș merită să fie vizitat de oricare dintre voi!

Un anotimp splendid

INGRID IOANA CIUNTEA

Clasa a III-a

Iarna, Zâna cu inima de gheață a venit pe la noi să împrăstie fluturii argintii.

După o ploaie lungă de stele albe, peste tot s-au așternut covoare moi și sclipitoare. Inima mi-a fost plină de bucurie când, pentru prima dată în acest an, a nins cu fulgi mari și cristalini. Viscolul ca un moș bătrân sufla prin văzduh.

Îmi era atât de drag să privesc fulgii de nea care parcă dansau în zborul lor zglobiu! Păreau ca niște flori de gheață la fereastra casei. Îmbrăcați în haina lor de zahăr, dormeau liniștiți în nopțile geroase. Pe ulițe se aud glasuri de copii bucuroși de venirea anotimpului mult așteptat, în care sunt cele mai frumoase sărbători: Sfântul Nicolae, Crăciunul, Anul Nou.

Magia sărbătorilor începe cu împodobirea bradului, colinde și voie bună alături de cei dragi ca semn de bucurie al Nașterii Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Este cea mai frumoasă perioadă din an în care ne bucurăm de multe tradiții și obiceiuri. Toți copiii îl așteaptă de un an pe Moș Crăciun cu plete dalbe, care vine cu tolba încărcată de daruri.

Una dintre cele mai îndrăgite tradiții este mersul cu colindatul pentru a vesti sărbătoarea Nașterii Domnului și pentru a ura gazdelor sănătate și belșug în toate.

Iarna este anotimpul magic de poveste care ne aduce numai bucurii într-un peisaj atât de fermecat.

În parc

ARITON-COSMESCU LIVIA, clasa a III-a

Sâmbătă a fost o zi însoțită de primăvară. Eu și prietena mea, Sofia, am decis să mergem cu bicicletele în parc.

Ne-am întâlnit la jumătatea drumului. După ce am ajuns în parc, ne-am dat pe rând pe topogan. După câteva ture, Sofia m-a rugat să ne dăm în leagănul mare.

Spre seară, mi-am luat rămas bun și am plecat acasă.

A venit primăvara!

BOTEZATU-IFTIMOAIA EVA MARIA, clasa a III-a

Natura se trezește la viață. Iarba a înverzit. Florile au început să înflorească. Fluturii dau din aripi și se bucură de soare. Albinele zboară din floare în floare, iar copacii înfloresc.

Noi, copiii, ne bucurăm de frumusețea lor. Bine ai venit, primăvară!

Primăvara

HARJA ANASTASIA, clasa a III-a

Este primăvară. Este cald și mult soare. Ghiocelul a scos căpșorul din stratul de zăpadă. Păsărelele vin înapoi în țară. Ele zboară pe cerul albastru deschis. Soarele zâmbește pentru toată Planeta. Irina se joacă afară cu Mihai și George. Mihai vrea cireșe moi. Irina îi spune:

- Cireșele moi nu sunt prea bune! Dar avem căpșuni gustoase.
- Bine, voi mânca căpșuni.

BORCĂNELUL TOAMNEI

ADELA IOANA UNGUREANU

Clasa a II-a

Ideea mea a plecat de la globulețul cu fulgi de zăpadă pe care l-am primit cadou de la un târg de Crăciun...

Așadar, într-un borcan am lipit cu ajutorul pistolului special de lipit câteva crenguțe în poziție verticală ca să semene cu niste copaci. Apoi, am pus câteva frunze uscate, frumos pastelate, apă și puțină glicerină ca să plutească ușor frunzele precum fulgii de nea.

Am avut grijă să strâng foarte bine capacul de metal al borcanului ca să nu curgă lichidul din el. Astfel, am obținut o lucrare ce poate fi păstrată în camera mea, amintindu-mi de frumusețea toamnei în următoarele anotimpuri ale anului.

Încercați și voi! Nu e greu deloc! Spor la lucru!

Prietenia adevărată

Casapu Amalia Valentina
Clasa a III-a

Alice este o fetiță iubitoare și harnică. Ea locuiește într-o căsuță, în luminișul codrului. Toate animalele o cunosc și-o îndrăgesc. Vântul se joacă în fiecare dimineată prin crengile și frunzele copacilor, soarele acoperă solul cu un strat luminos, micile flăcări pufoase caută alune, nuci și ghinde toată ziua, iar iarba stufoasă și verde ca smaraldul înfrumusețează ziua.

Mama lui Alice îi citea în fiecare seara basme minunate. Fetița mergea la școală, dar trebuia să se trezească mai devreme, deoarece locuia departe de oraș.

Într-o zi de weekend, a început să se construiască o nouă casă lângă Alice. Deodată, cineva bătu la ușă. Era fiica vecinului.

- Bună ziua, doamna Trix! Alice este acasă?
- Bună, Sophia! Da, este la etaj. Vrei să urci?
- Da, vă rog!

Și urcă la etaj nerăbdătoare.

- Salutare, Alice! Eu sunt Sophia, vecina ta.
- Bună! Nu știu cum e să ai prieteni...
- Nu-ți fă griji! Mă ai pe mine de-acum.

Și Alice nu a mai fost singură niciodată.

Ghicitori

Ghicitoare

E un ghemotoc mic
Cu acele tot mici.
Când vulpea vrea să îl muște,
O înțeapă de se duce...
Cine e ghemotocul cel mic?

(Ariciul)

VORNICU ALEXIE, clasa a III-a

Faci ceva, face după tine.
Te uiți în ea, se uită la tine.

(Oglinda)

CITURAN CLARA, clasa a III-a

Un șofer de camion merge pe o
stradă cu sens unic, în direcția greșită. Deși
bărbatul trece pe lângă două echipaje de
poliție, acesta nu este oprit de oamenii
legii. Cum este posibil?

De ce se
trag clopotele
la biserică?

1. Șoferul nu conduce camionul, ci merge pe jos.
2. De sfarță

Micii poeți

A început școala

COSTIN DANIEL
CIOBANU TEODOR
HANGANU COSMIN
Clasa a IV-a

A început școala din nou,
Cu încă un profesor nou.
Chiar dacă va fi greu,
Voi încerca mereu.

Prima oră e matematică
Cu cea mai nouă tematică.
Toți au scos penare
Cu tematica de soare.

La fereastră e castanul
Pregătit... ca școlarul.
Cu prietenii, mereu,
Ne ajutăm la greu.

Trântorul supărat

CASAPU AMALIA VALENTINA, clasa a III-a

Săracul trântor
Nu mai are nimic.
N-a vrut să muncească
A stat și a lenevit.

Văzând că nu ajută
A chemat-o pe regină
Și l-au scos din stup pe trântor
Fără niciun pic de milă.

Primăvara

ȘOVA ERIKA MARIA, clasa a III-a

Primăvara a venit.
Păsărele au sosit!
Câmpurile au înverzit.
Florile au răsărit!

Primăvară, Primăvară
Bine ai venit în țară!
Cu flori multe și frumoase
Pe la noi prin case!

TOAMNA

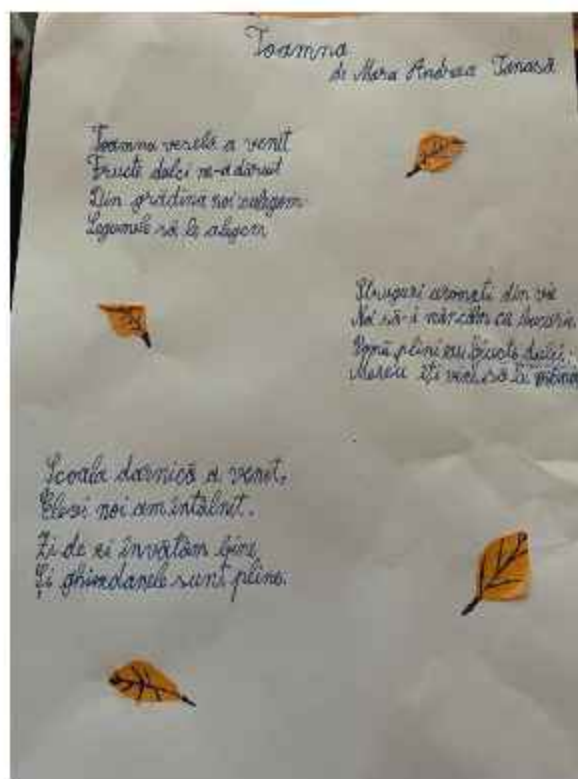
MARA ANDREEA TANASĂ

Clasa a II-a

Toamna veselă a venit,
Fructe dulci ne-a dăruit,
Din grădină noi culegem
Legumele să le alegem.

Strugurii aromați din vie,
Îi mâncăm cu bucurie.
Pomii plini cu fructe dulci...
Îți vine să le mănânci.

Școala darnică a venit,
Mulți colegi ne-am întâlnit.
Avem ghiozdanele pline,
Zi de zi învățăm bine.

ANOTIMPURILE

ILINCA MARIA JUNCU

Clasa a II-a

Toamna cu vânt a venit,
Frunzele au îngălbenit,
Au plecat spre țări cu soare
păsările călătoare.

După toamna aurie,
Vine iarna fumurie:
Cu zăpadă și ghețuș,
mulți copii la săniuș.

Primăvara a sosit
Și zăpada s-a topit.
Ghiocei au apărut,
Buburuze am văzut.

Vara caldă va veni,
Un cadou va dăru-i:
O vacanță mare, mare,
bucurii, mult joc și soare!

ANOTIMPURILE ANULUI
MIRIAM GABRIELA PRISTAVU
Clasa a II- a

Prima fiică a unui an
 E Primăvara cea înflorită.
 În ea, noi mult ne veselim,
 Fiind tot timpul însorită.

Apoi urmează Vara caldă,
 Cu ploii răcoritoare.
 Abia aștept vacanța mare,
 Să ne odihnim din nou la mare,
 La munte, când e soare.

Toamna e fiica mult bogată,
 Cu fructe și legume alese,
 În care umplem încă o dată
 Borcanele cele cochete.

Doar Iarna cea bătrână vine
 Albită de zăpadă clară,
 Să ne jucăm ca orișicine,
 Chiar dacă este frig afară.

COȘUL TOAMNEI

TELEUCĂ ANASTASIA ELENA

Clasa a II-a

Toamna iarăși a venit,
Pe noi veseli ne-a găsit
Suntem tare bucuroși,
Căci ne dă struguri gustoși.

Mere, pere și gutui,
Toate gustoase și gălbui.
Frunzele îngălbenesc
Cad pe jos, se vestejesc.

- Dragă Toamnă, bun venit!
Ce minune c-ai sosit!
Toată vara am așteptat,
Acest anotimp bogat!

PĂDUREA

SARA IACOB
Clasa a II-a

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

Încercăm să scriem...

PĂDUREA

SARA IACOB

Clasa a II-a

Într-o margine de codru,
Era un stejar bătrân
Cu crengile căzute,
La pământul ud.

Într-o scorbură ascunsă,
Se afla o veveriță,
Cu-o alună mică-n gură
Și o nucă în mânăuțe.

Dar vulpița cea vicleană
Stă la pândă, noaptea-ntreagă
Căutând un iepuraș
Dulce, tare drăgălaș.

Iar în pomul fructifer,
S-a zărit de nicăieri,
O păsărică mititică
Care duce-n cioc o cireșică.

Macheta PE LAC

Lucrări realizate de elevii clasei a II-a C.

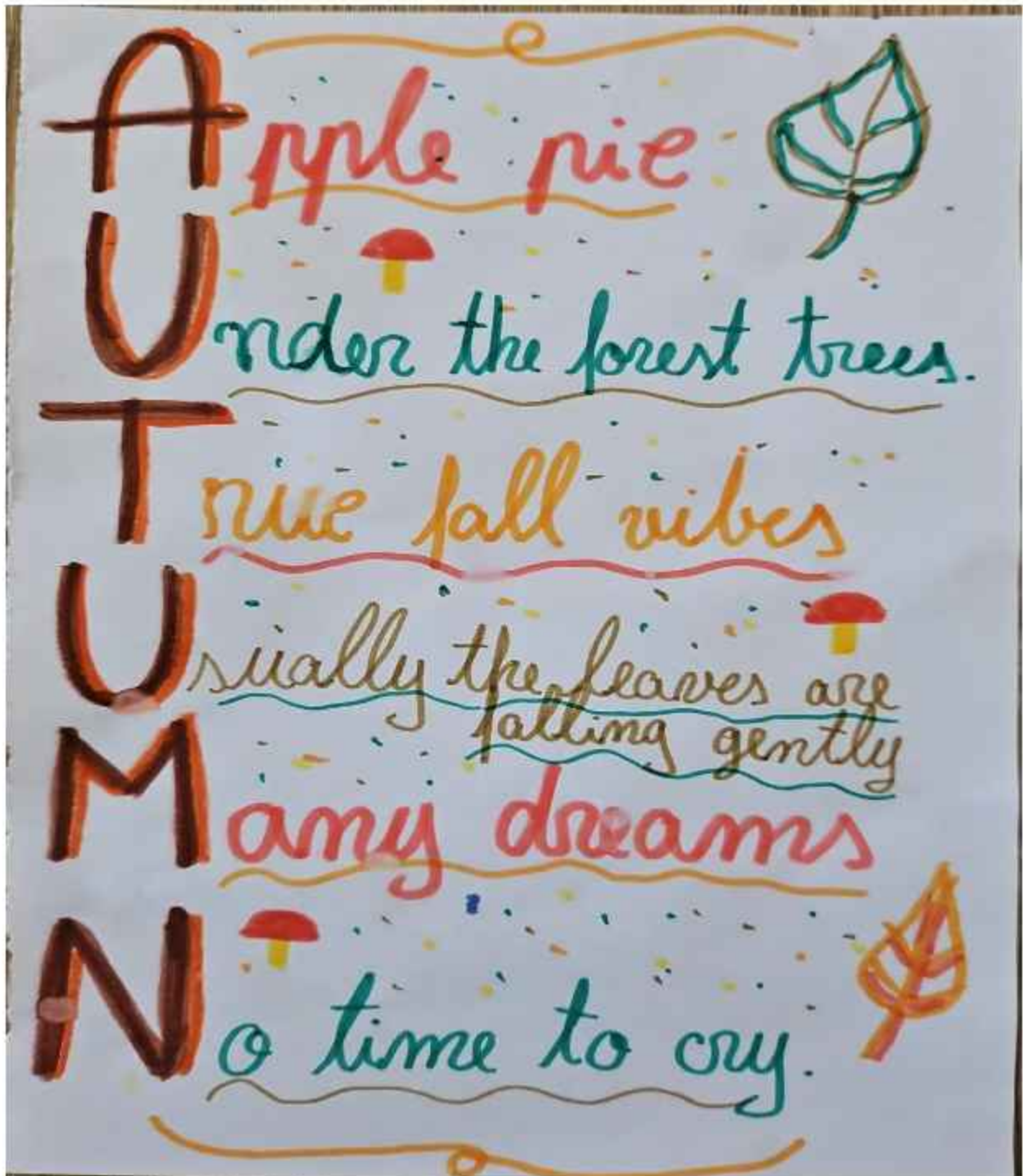
Prof. înv. primar Mihaela Dobria

ENGLISH POETS

SOLOMON GIULIA
Clasa a VI-a A

At home in your cozy blanket

Using mugs for tasty hot tea.

The world changed **color**

Up in the sky there's only raindrops falling
won't me

Making cookies in the kitchen

Nothing else to worry about*

When cold air starts
to feel

I think I see a snowflake
falling on me

Never ever been happier, so
you can join me

Two cups of hot tea we drink
while going to the ice rink

Everyone is wearing cozy sweaters
and blue jeans

Right now I just want to be with the
snowflakes you and me. ❤️

Super Mom

MOLDOVEANU-ONO ILINCA-IOANA

Clasa a IV-a

Good morning, everyone! Today I want to tell you about a very special person in my life: my mom, Ioana. She is not just my mother; she is my superhero, and I want to call her "Super Mom".

There is a quote that reminds me of her: "The bad news is time flies. The good news is you're the pilot." - Michael Altshuler. My mom is the perfect pilot of our family. Even though time passes so quickly and she has so much to do, she always finds a way to make every moment count.

My mom is amazing because she does so many things to take care of our family every day. She works from home, but that doesn't mean her job is easy. She has a computer and a desk where she writes, types, and talks to people. Even though her work is important, she always makes time for me and my little brother.

Every morning, my mom wakes up early to prepare breakfast for us. She makes the tastiest pancakes, and they always smell so good. Then she helps us get ready to school. My mom drives me and my brother to school every day, and on the way there, we sing songs and laugh together.

After school, my mom waits for us with a big smile. When we get home, she always has something delicious cooking in the kitchen. She knows how to make soups, pasta, and cakes that are so yummy, you would think she's a chef!

But my mom doesn't just cook. She also keeps the house clean and organized. Even when there's a big mess after we play, she never gets mad. Instead, she says "Let's work as a team!", and we clean up together.

The most special time with my mom is in the evening when she helps us with our homework. She is very patient and explains everything so clearly. If I make a mistake, she encourages me to try again and never give up.

Even though she has so much to do, my mom always finds time to play with us. Sometimes we draw pictures, other times we play board games, and when it's sunny, we go to the park.

What I love most about my mom is her kindness. She always listens to me and says "Ilinca, you can do anything if you believe in yourself." Those words make me feel so strong and confident.

My mom is my hero because she works so hard and loves us so much. She proves every day that even if time flies, we can be the pilots of our lives and choose to spend it by doing what matters most. I hope one day I can be as strong, smart and caring as her.

Thank you for reading to my story about my Super Mom!

Le rêve d'une nuit d'hiver

C'était le 24 décembre, il y a quelques années. C'était la veille de Noël. Dehors il faisait froid, il neigeait, et la nuit commençait à tomber. J'étais dans le salon, assise dans mon fauteuil, en train de lire un livre. J'étais fascinée par l'histoire de mon livre où une fillette avait rencontré un flocon de neige qui parlait et qui lui a promis de l'emmener au Royaume de Glace.

Tout à coup, j'ai entendu quelqu'un frapper à la fenêtre. Je me suis approchée, j'ai ouvert la fenêtre et j'ai vu un bonhomme de neige lancer des boules de neige. J'en ai reçu une dans le visage. Je ne sais pas comment, mais le bonhomme de neige s'est téléporté près de moi. Il m'a alors demandé de jouer avec lui. Évidemment, j'ai accepté. Quand a-t-on encore la chance de jouer avec un bonhomme de neige vivant ?

J'ai mis mes vêtements chauds et l'instant après je suis sortie dehors. Il ne faisait pas très froid et il neigeait comme dans les contes. Le bonhomme de neige a appelé quelques amis et nous avons joué ensemble. Ils m'ont raconté leur histoire, j'ai décrit ma routine à l'école et la joie des enfants aux premières chutes de neige.

Petit à petit, le ciel commençait à s'éclairer. Le bonhomme de neige m'a avoué que seulement pendant cette nuit de l'année lui et ses amis étaient vivants. J'ai eu de la chance de les avoir surpris dans cette hypostase. Une fois le matin installé, ils deviendront des bonhommes de neige qui fondront aux premiers rayons du soleil.

Depuis ce jour, je n'ai plus rencontré aucun bonhomme de neige vivant. Cet événement me fait penser que ce n'était qu'un rêve.

Elev: Zaharia Iarina-Maria , clasa a VI-a B

Profesor: Chirilă Andreea

DIFERENȚE

Găsește cel puțin 10 diferențe.

